

[Taanquist]

Der er flere måder, man kunne løse problemerne på. Andre lande har gjort det, sidst har vi set det i Norge, og deres erfaringer kunne vi lære af. Socialdemokratiet har fremsat flere forslag her i Tinget, og jeg vil især pege på forslaget om, at forsikringsselskaberne skulle indbetale en 5 pct.s afgift af forsikringspræmierne. Ud over at det vil føre en del, om end kun en lille del, af udgifterne tilbage til skadevolderne og gøre det lidt dyrere for dem, vil det give staten en indtægt på 70 mio. kr., og det beløb er stort nok til, at vi kunne begynde at ændre på systemet. Der kunne ydes tilskud til arbejdsgivere, der vil lave forsøg med nye produktionsformer; der kunne laves undersøgelser af specielle arbejdsmiljøforhold, f.eks. luftforureningsproblemer; der kunne laves forsøg med nye administrative strukturer, der kunne finansiere den handlingsplan, som arbejdsministeren nu skal lave på arbejdsmiljøområdet, og jeg vil gerne understrege, at Socialdemokratiet er åben over for alle forslag, der tjener disse formål.

Jeg vil til slut henvise til den kronik, som Arbejdstilsynets direktør Erik Andersen i dag har skrevet i Politiken. Også Erik Andersen gør opmærksom på, at uden en radikal ændring af arbejdsskadeloven med indbygget forebyggelse og præmiegraduering og en forbedret struktur kan man ikke forbedre arbejdsmiljøet i Danmark, og det er vi enige i. Jeg har også med fornøjelse læst fru Lone Dybkjærs kronik i Det Fri Aktuelt i dag, og den skal jeg vende tilbage til ved en senere lejlighed.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det skortede ikke på visioner og forventninger, da vi i sin tid igangsatte arbejdet forud for revisionen af arbejdsskadeloven. Vi var mange, der var fascineret af ideen om at gennemføre en højere grad af præmiegraduering for at give et yderligere økonomisk incitament til arbejdspladserne for at øge den forebyggende arbejdsmiljøindsats, og vi var også mange, der var optaget af tanken om at gennemføre en anden organisering på området.

Målt i forhold til dette høje ambitionsniveau kan man måske godt forstå, at nogle synes, at resultatet er en smule magert. Men er det nu også det, eller er det i virkeligheden det ansvarlige resultat, vi står med? Jeg mener faktisk, det er det sidste, der er tale om, for vi

igangsatte jo et meget omfattende udvalgsarbejde for efterhånden ca. 3 år siden. Vi indkaldte eksperter og rådgivere fra både de faglige organisationer og arbejdsmarkedets parter, og man undersøgte de forskellige muligheder meget grundigt, bl.a. vedrørende en præmiegradueringsordning og en omstrukturering af hele arbejdsskadeområdet. Men man fandt rent faktisk frem til, at det er meget vanskeligt at gennemføre en model, som imødekommer meningen og intentionerne med en præmiegraduering, som jo netop skulle være at give et incitament til yderligere forebyggelse af arbejdsmiljøskader.

Man skævede ligeledes til andre lande, hvor man har gennemført lignende ordninger, og bl.a. viste det sig ved en nærmere granskning af den canadiske model, at det bestemt ikke hastede med at kopiere en sådan ordning. Den har fået en så utrolig bureaukratisk udformning, at man faktisk ikke længere har den inspiration til at forebygge, som er hele meningen med en præmiegraduering. Den canadiske model duer altså ikke, og man har ikke været i stand til at opregne andre modeller, som tilgodeser de ideer, vi bl.a. fra konservativ side har peget på her i Folketinget.

Med hensyn til en omstrukturering af hele området har man også undersøgt mulighederne under udvalgsarbejdet, og man nåede frem til en model, som der imidlertid ikke var den store politiske og organisationsmæssige opbakning bag. Der var bl.a. tale om en privatisering af hele Arbejdsskadestyrelsen, at lægge Arbejdsskadestyrelsens opgaver over til de private forsikringsselskaber. I samme omgang var der også tale om, at man skulle gennemføre en helt ny ordning, for så vidt angår selve rådsstrukturen, man skulle indføre et nyt begreb, der hed arbejdsskaderåd. Men da det ikke havde den fornødne opbakning blandt de mennesker, som skulle arbejde med det i det daglige, har man altså ikke arbejdet videre med det.

Til gengæld har lovforslaget taget fat på de problemer, som man møder ude omkring til daglig, og jeg mener egentlig, at det er et ansvarligt og gedigent resultat, vi står med. Der indlægges en 3-måneders-frist for anerkendelse af ulykker og kortvarige skadelige påvirkninger og en frist for anerkendelse af erhvervs sygdomme på 9 måneder, og det er netop vigtigt at få sat en lille smule skub på sagsbehand-